

Predikan på 14:e sönd. e. Trefaldighet, 100905, Mariak:an, årg 2

Jes 11:10-13; Fil 2:1-5; Luk 22:24-27

Splittring är ett av ondskans fulaste knep i världen. Splittring mellan vänner. Splittrade äktenskap. Splittrade länder. Splittring mellan människor av olika nationalitet och hudfärg, storlek på näsor och annat som plågat och förstört för människor genom historiens gång. Och den maktgalne härskaren har i alla tider vetat att det är lättare att härska och få oinskränkt makt över andra, genom att splittra människor. Det är både världshistorien, vår svenska historia och våra egna liv mitt i vår vardag, fullt utav. Den ondska som orsakar splittringen är inte någon kosmisk abstrakt kraft, som cirkulerar runt i universum i största allmänhet. Den ondska som orsakar splittringen är ingen lustig seriefigur med horn, eldgaffel och svans. Det som gör det så hemskt med ondskan i världen är att den är *personlig*. Den drabbar dig och mig *personligen*. Den vill ta plats i dig och mig, i våra *personligheter*, och *infiltrera* oss helt igenom. Det är därför Jesus både omnämner, och bemöter ondskan, med personnamn. Allt annat är att lura sig själv. Och det är detta ondskan vill. Jesus kallar ondskan bl.a. för djävulen, och personnamnet djävulen betyder just: Han som kastar isär. Alltså, den som splittrar på ett våldsamt sätt. Men vår kung, vår Gud, är också, i allra högsta grad, personlig. Han har ett mänskligt namn. Han är född av en ung kvinna. Han har känt hunger, glädje, smärta och längtan. Han har fällt tårar, skrattat och brottats med det som är ont och svårt. Jesus är vår kung och han splittrar inte. *Hans* namn betyder: Gud räddar oss. Jesus vill hela tiden föra samman, samla oss till sitt folk, driva oss tätt tillsammans som kristna och föra oss till sitt rike. Jesus föds för att verka enighet. Jesus skall komma tillbaka vid tidens slut och göra oss till *ett* enda folk, *en* enda kristen församling runt honom, som kan lova Gud i evighet. Det är vår tröst, det är vårt hopp, i ett kristet liv och i en världsvid kristen kyrka, där splittring i det närmaste är normalfallet, i både stort och smått. Det är vår tröst, det är vårt hopp att Jesus

hjälp oss att ståva efter att bli, och till slut också kommer att göra oss, till ett i Kristus.

I dagens evangelium möter vi lärjungarna, *sekunder* efter det att de tagit emot nattvarden för allra första gången. De ligger till bords där i salen på övre våningen och Jesus har för några sekunder sedan sagt: *Detta är min kropp som blir offrad för er. Gör detta till minne av mig.* Det är stort för dem. Det berör dem. Det är i det närmaste överväldigande. När något berör, när något kommer nära, när något förenar, *då* slår den personliga ondskan, djävulen, till. När vi är så där lite allmänt lagom religiösa, när vi diskuterar för och emot i största allmänhet, när vi skänker lite småpengar till välgörenhet eftersom så ska det ju vara. Då låter ondskan bli oss. För djävulen är det helt ofarligt. Det lurar oss snarare in i en falsk trygghet där ondskan, djävulen, kan göra lite precis som han vill med oss. Men när Gud berör. När Gud får bo i mitt hjärta genom sin Son Jesus Kristus. *Då*, går alarmklockorna hos ondskan. *Då* är det fara och färde. *Då* gäller det att verkligen komma med splittring. För *då* kan tron, godheten och det eviga livet segra, på ett högst personligt och frälsande plan. Vårt evangelium idag är ett lysande exempel på det. Lärjungarna börjar diskutera vem som är störst av dem. Vem som egentligen ska härska över de andra. Det är en fråga som självklart splittrar dem och för dem in i egoismens mörker. Men Jesus sitter nära dem. Han hör deras prat och deras begynnande splittring. Men eftersom han sitter så nära, rent konkret, drar han dem tillbaka till gemenskapen med honom och enheten i honom, som lärjungarna just fått smaka, rent konkret. Han visar att ett kristet liv är annorlunda. Enheten finns när vi blir som den yngste, som tjänaren, som inte bestämmer själv utan måste låta andras välbefinnande styra. Ofta hör vi i evangelierna om lärjungar som inte förstår så mycket av vad Jesus säger till dem. Men den här gången förstod lärjungarna faktiskt vad Jesus sa och de visade det med sina liv i den uppståndnes tjänst. De gav faktiskt, konkret, sina liv för budskapet om Jesus Guds Son. Och före *dem*, före *oss*, har Jesus gått själv. Den

som ligger till bords är störst i världens ögon. Men Jesus ställer allt på ända och blir störst eftersom han frivilligt gör sig till vår tjänare. Det är inkarnationens hemlighet. Det är hemligheten med att Gud blir människa i Jesus för att bekämpa ondskans, djävulens, splittrande makt i oss. Det är hemligheten som vi får påminnas om trots att det bara börjar bli höst och det är långt kvar till jul. *Gud* tar plats i våra liv, längst *underst*, som en *grund* att stå på och bäras av, när livet svajar och splittringen tagit över våra liv. Att regelbundet fira nattvard är ett därför ett sätt att motverka splittring. Den du äter och ber tillsammans med är det svårt att tycka illa om och hata, även om vi är mycket olika på alla sätt och vis. Speciellt i nattvarden är vi inom hörhåll för Jesus, som kan dra oss tillbaka till enheten med honom och varandra. Lärjungarna var mycket olika varandra, precis som vi här i vår församling. Lärjungarna var en spretig församling av utbildade fiskare, ungdomar, tullindrivare i ockupationsmaktens tjänst, gerillakrigare som från början inte dragit sig för att använda våld för att kasta ut samma ockupationsmakt. Vi är en spretig församling akademiker, pensionärer, föräldrar, politiker, barn, fastighetskötare, snickare, studerande, musiker, vi kommer från olika håll i världen. Ja egentligen skulle ni alla kunna ställa er upp och ge varandra ert exempel på vilka *ni* är i församlingen runt Jesus. Gör det runt borden på kyrkkaffet vet ja! Så kan du konkret börja verka för enhet i Kristus, mitt i vardagslivet. Vi är väldigt olika. *Ändå* arbetar Jesus på att göra oss till *ett* i honom. För att säga det med kyrkligt fikonspråk. ”Så är vi fastän många, en enda kropp, ty alla får vi del av ett och samma bröd.” När trösten, uppmuntran, gemenskapen, ömheten och medkänslan - som Jesus vill fylla oss med genom sin helige Ande, i ord, bön och sakrament - när allt det tillåts råda över våra liv, då kan glädjen och enheten flöda över. Då kommer vi närmare varandra som kristna, trots våra olikheter. Då kommer vi också närmare varandra som kyrkor. Då öppnas möjligheter för att sprida evangeliet om Jesus till människor utanför vår församling. Men till detta behöver vi Jesus. Utan honom går det

inte att visa det här på ett sant sätt. Det är tillräckligt svårt *med* honom. Vi får kämpa i världen, mot ondskan, djävulen och splittringen, som i mångt och mycket motarbetar den tröst vi kan få från Kristus, motarbetar den uppmuntran vi kan få från kärleken, motarbetar den gemenskap med Gud och varandra som Guds helige Ande vill ge oss i våra familjer, våra äktenskap, i våra församlingar, motarbetar ömheten och medkänslan. Det är svårt att vara eniga i tanke och sinnelag. Att vara fri från fåfänga och självhävdelse på andras bekostnad är en av de allra svåraste sakerna vi ställs inför varje dag. Se på relationerna i ditt liv, se på de kyrkliga relationerna, både här hemma i Värnamo, i Sverige och i övriga världen. Att fatta egna kontroversiella beslut i livet och i kyrkan, utan att rådslå med andra kristna, utan att rådslå med andra kristna kyrkor i världen, går inte. Det orsakar splittring. Sådant kan göra oss så modfällna och ledsna att vi förlorar hoppet för våra liv och för vår kyrka. Därför är det helt fantastiskt att aposteln Paulus avslutar dagens epistel med orden: *Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus*. Aposteln Paulus skickar alltså *denna* hälsning från Gud till dig idag, till *oss* idag, till vår församling idag, till vår kyrka idag: Sök Jesus Kristus. Låt honom vara det som vi strävar efter. *Då* blir vi eniga i *tro*, även om vi ibland *tycker* olika. Gå inte före Jesus. Följ efter honom. Hör honom säga till dig: *Följ med och se!* Sök först Guds rike och hans rättfärdighet. Då skall det andra tillfalla er. Därför är ödmjukhet är dagens nyckelord. Den kristna karriärsstegen går inte uppåt utan neråt. Låter vi Jesus inpränta det i oss kan vi nog också, med den helige Andes hjälp, komma närmare den enhet vi så innerligt längtar efter. Den enhet som kommer att bli helt uppenbarad och fullständig, när Jesus möter oss vid livets, tidens och världens slut. Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.